

Nigel Cawthorne

VIAȚA AMOROASĂ A REGILOR ANGLIEI

Traducere și note de Andrei Covaciu

CORINT

CUPRINS

Introducere	5
1. Hal cel Pofticios	15
2. Epoca inocenților	41
3. Reginele năbădăioase	51
4. Regi și regine	67
5. Monarhii veseli	87
6. Portocalele nu sunt singurele fructe	125
7. Erectorul de Hanovra	139
8. Magnificii regi George	147
9. Regentul lasciv	165
10. Wilhelm Petrecărețul	183
11. Cântecul lui John Brown	193
12. Eduard Dezmierdătorul	207
13. Cea mai frumoasă poveste de dragoste din toate timpurile	245
14. Buna regină Bess	259
15. O chintă regală	267
Cronologie	295

Hal cel Poficios

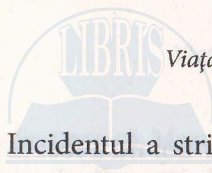
Henric al VIII-lea este considerat arhetipul monarhului desfrânat. Cu toate că a fost un tiran sinistru, excesele lui sexuale se pare că l-au făcut simpatic, peste veacuri, în rândul englezilor. Totuși, performanțele lui de alcov nu s-au ridicat niciodată la nivelul reputației. Se spune despre el că a fost singurul rege al Angliei care a avut mai multe soții decât amante.

În ciuda notorietății câștigate mai târziu, Henric al VIII-lea a fost crescut într-un mediu cast de severul său tată, Henric al VII-lea, la distanță de tentațiile mundane la care aveau acces, în epocă, cei mai mulți prinți. În 1509, la numai optsprezece ani, Henric al VIII-lea a urcat pe tron, fiind încă holtei. După mai puțin de două luni, s-a însurat cu Caterina de Aragon, văduva fratelui său, Arthur, prinț de Wales, care murise în 1502. Cu toate că aceasta a putut părea o stratagemă cinică, menită prezervării importantei alianțe dintre Anglia și Spania, se pare că Henric a iubit-o cu adevărat pe Caterina, care era cu șase ani mai mare decât el. Obişnuiau să compună împreună muzică, să-și cânte unul altuia și participau la partide comune de

vânătoare cu șoimi. Pajii care luminau cu torțe drumul regelui către dormitorul reginei povesteau că acesta le folosea serviciile cu regularitate. Vreme de cinci ani, se pare că Henric i-a fost fidel consoartei, care i-a zămislit un băiat (decedat la vârsta de două luni) și o fată pe nume Mary, dar care a suferit mai multe avorturi spontane.

În 1514, Caterina era din nou însărcinată. Conform uzanțelor vremii, cuplul regal nu a făcut dragoste în timpul sarcinii, iar interesul sexual al lui Henric s-a îndreptat către lady Anne Hastings, soția unui curtean, sir George Hastings, și sora ducelui de Buckingham. În această perioadă a vieții sale, Henric încă nu era versat în intrigile amoroase ale infidelității. L-a folosit pe unul dintre pajii dormitorului regal, sir Henry Compton, să îi transmită acesteia mesaje. Compton a profitat de ocazie ca să o seducă el însuși pe lady Anne. O doamnă de onoare a reginei, cumnata lui lady Anne, pe nume Elizabeth Hastings, a auzit de idilă și l-a înștiințat pe sir George. Acesta s-a năpustit în dormitorul soției, surprinzând-o în compania lui Compton, care s-a apărat spunând că nu se află acolo în nume propriu, ci în beneficiul regelui. În curând, știrea intențiilor amoroase ale regelui a ajuns la urechile ambasadorului Spaniei și ale reginei însăși.

Sir George și-a trimis soția la mănăstire, în vreme ce Henric și-a vărsat furia asupra clevetitorilor de la Curte. Ducele de Buckingham a fost alungat de la Curte, împreună cu Elizabeth Hastings. După spusele ambasadorului Spaniei, regele ar fi alungat mai mulți curteni dacă această măsură nu ar fi turnat, de fapt, gaz peste foc.

Incidentul a stricat armonia dintre rege și regină și, drept consecință, cel dintâi a început să devină interesat de mai multe domnișoare de la Curte. Printre cele care s-au bucurat de simpatia monarhului s-a numărat și o anume Jane Popincourt, de origine flamandă. Era amanta ducelui de Longueville, un nobil francez ținut ostatic în castel în anii timpurii ai domniei lui Henric al VIII-lea. Jane avea deja reputația de seducătoare vorace. Atunci când a fost numită doamnă de onoare a surorii regelui, Mary (care se pregătea să plece în Franța ca să se mărite cu Ludovic al XII-lea), regele i-a șters numele de pe listă, spunând că ar prefera mai degrabă să o vadă pe Popincourt arsă pe rug decât în compania inocentei lui surioare. Când, în cele din urmă, Henric s-a săturat de nureii lui Jane, i-a oferit acesteia 100 de lire ca să plece în Franța, întorcându-se astfel în brațele primului ei iubit, ducele de Longueville.

În 1518, și-a îndreptat afecțiunea asupra unei fete de optsprezece ani pe nume Elizabeth „Bessie” Blount. Fiind unul dintre cei unsprezece copii ai unui cavaler din Shropshire, Bessie era o frumusețe recunoscută la Curte și o vedetă a spectacolelor cu măști – o nouă formă de distracție care îngemăna elemente de cântec, dans, teatru și costumații fanteziste și care devenise extrem de populară la curțile Europei renascentiste. Bessie avea doar treisprezece ani atunci când l-a însoțit pe Henric la o astfel de petrecere, pe vremea în care el încă îi era fidel soției. De fapt, Caterina a fost atât de încântată de prestația preafrumoasei fete, încât i-a rugat pe cei doi parteneri să repete dansul în dormitorul ei, la lumina torțelor.

Cinci ani mai târziu, prestația celor doi nu a fost la fel de castă, iar în vara anului 1519, Bessie i-a dăruit regelui singurul lucru pe care soția nu fusese niciodată în stare să i-l ofere: un nou-născut de sex bărbătesc, perfect sănătos. Date fiind circumstanțele, Henric nu a putut face decât un singur lucru: a măritat-o pe Bessie cu unul dintre protejații cancelarului. Copilul, pe nume Henry Fitzroy, a fost crescut ca fiu al lui Gilbert Talboys, la conacul Rokeby din Warwickshire, pe care Henric i l-a dat ca zestre.

Din ce în ce mai frustrat de neputința Caterinei de a-i oferi un moștenitor, regele a contemplat pentru o vreme și posibilitatea ca Henry Fitzroy să se însoare cu fiica lui, Mary, moștenitoarea legitimă a tronului, și astfel cei doi să conducă Anglia împreună. Dar Henry a murit de tuberculoză, în adolescență, dejucând acest plan incestuos.

Henric a mai făcut un copil din flori cu sora Annei Boleyn, Mary. Cele două tinere au fost trimise în Franța, acolo unde, ca doamne de onoare ale reginei, aveau să învețe manierele de la Curtea franceză. Aceasta era însă un adevărat focar de desfrâu. Se spune că un prinț francez a comandat un potir în interiorul căruia era reprezentat un cuplu făcând sex. Cupa era oferită apoi femeilor ca să bea, în vreme ce prințul urmărea reacțiile acestora, pe măsură ce scena erotică li se dezvăluia, sorbitură cu sorbitură. Alt curtean, clericul Buraud, și-a cerut scuze unei doamne pentru că nu a putut să facă sex cu ea în noaptea precedentă decât de douăsprezece ori. Pentru slaba prestație la pat, a dat vina pe medicația care îi fusese prescrisă de curând.

Se pare că Mary era nerăbdătoare să copieze astfel de exemple. Era atât de promiscuă, încât însuși regele Francisc I, despre care se spunea că „se îmbracă în femei”, a poreclit-o „iapă de povară” – un sinonim medieval pentru „curvă”. La fel, un martor din Italia a descris-o ca *una grandissima ribalda et infame sopra tutte* – „o mare prostituată și o infamă mai mare decât oricare alta”.

În ciuda proastei sale reputații, Mary s-a întors în Anglia ca să se mărite cu un gentilom, membru al Privy Chamber, pe nume William Carey, și a devenit mai târziu una dintre doamnele de onoare ale Caterinei de Aragon. A devenit imediat amanta lui Henric, iar relația celor doi a durat în jur de doi ani. Regele nu a recunoscut niciodată copiii făcuți cu ea, iar Carey a fost înnobilit pentru faptul că și-a acceptat, cu stoicism, coarnea. O corabie din flota regală, proaspăt lansată la apă, a fost numită *Mary Boleyn*, dar nu au existat și compensații materiale, astfel că, după ce regele s-a plictisit de ea, Mary s-a trezit fără o lescaie.

Tatăl lui Mary, ambițiosul Thomas Boleyn, a încercat să-și păstreze favorurile regale înlocuind-o pe Mary cu sora mai mică a acesteia, Anne. Există voci care spun că și-ar fi oferit și soția, dar Henric ar fi refuzat, spunând: „Niciodată cu mama fetelor”.

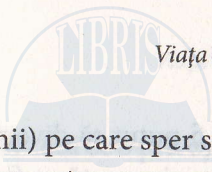
Spre deosebire de Franța, în Anglia nu era recunoscut statutul de *maîtresse en titre* – o amantă oficială, care stătea pe picior de egalitate cu regina –, iar Anne era hotărâtă să nu accepte tratamentul înjositor la care fusese supusă sora ei mai mare. Atunci când s-a întors din Franța, scopul ei era să se mărite cu John Butler.

Anne și-a făcut debutul la Curte cu ocazia unui spectacol cu măști intitulat „Asaltul asupra Castelului Virtuții”, organizat la York Place, reședința londoneză a cardinalului Wolsey. Strălucind într-o rochie de satin, Anne a fost una dintre cele opt femei alese să reprezinte Virtutea feminină. Ele apărau un castel aflat sub asaltul Dorinței – întruchipată de opt bărbați mascați. După câteva minute de bătălie fictivă, în timpul căreia combatanții s-au împoșcat cu apă de trandafiri și s-au bătut cu fructe, Virtutea a sucombat, iar femeile s-au prins în dans cu atacatorii lor, care între timp își dăduseră jos măștile. Desigur, conducătorul reprezentanților Dorinței s-a vădit a fi însuși regele.

Pentru a evita să intre în atenția regelui, Anne a dansat cu un bărbat însurat, poetul sir Thomas Wyatt. Sir Henry Percy, moștenitorul domeniului Northumberland, a invitat-o de asemenea la dans, dar, văzând că Henric pusese deja ochii pe fată, cardinalul Wolsey a intervenit pentru a preveni formarea perechii. În vreme ce călcâiele regelui se aprindeau după frumoasa Anne Boleyn, vizitele regelui în dormitorul reginei au încetat.

Cu toate că fusese oprită de la un măritiș avantajos, Anne a refuzat să devină amanta regelui. Henric insista. Într-o serie de scrisori de dragoste pline de pasiune, acesta o implora: „oferă-mi trupul și inima ta”, promițându-i marea cu sarea: „vei fi unica mea amantă; le voi alunga pe toate celelalte”. Îi scria plin de dor, imaginându-și serile în care va sta în brațele ei și sărutările pe care le va primi de la ea. A mers până acolo încât i-a ridicat în slăvi „răzuștele

(sânii) pe care sper să ți le sărut cât mai curând”. Cu toate acestea, Anna a continuat să îi refuze avansurile.

În chip ciudat, Anne nu era o mare frumusețe. Dacă ne luăm după spusele unui diplomat venețian, era destul de ștearsă, „de o statură potrivită, negricioasă la piele, cu gâtul lung, gura mare și cu sânii nu prea dezvoltati”. Referindu-se la sex-appealul acesteia, diplomatul continuă: „nu are nimic special, în afara dorinței regelui de a o avea și de niște ochi negri deosebiți”. Femeile de la Curte îi imitau ținutele: mânecile lungi, bufante (pe care Anne le prefera pentru că îi ascundeau un al șaselea deget) și gulerile brodate (pe care le purta ca să îi acopere o aluniță destul de mare de pe gât) au devenit curând ultima modă la Curtea Angliei.

Henric a translatat pasiunea lui pentru inabordabila Anne în domeniul rațiunii, pretinzând că mariajul său cu Caterina nu a fost nicicând legal. Este adevărat că, de vreme ce aceasta fusese măritată cu fratele mai mare al lui Henric, prințul Arthur, căsătoria celor doi ar fi fost în mod normal interzisă de Biserica Catolică. Însă Caterina obținuse o dispensă papală după moartea lui Arthur, jurând că mariajul nu fusese niciodată consumat și că urma să se căsătorească din nou, neprihănită, cu fratele defunctului. Acum Henric pretindea că totul nu fusese decât o minciună.

Văduva ducelui de Norfolk a fost convinsă să depună mărturie: Caterina se culcase, de fapt, cu prințul Arthur. Astfel, păcatul incestului – argumenta Henric – le spurcase mariajul. Iată de ce Caterina nu fusese în stare să